

tură, la formele speciale dezvoltate din această ocupație străveche de masă și de bază totodată, la problemele de arhitectură populară și mai ales cele referitoare la viața pastorală. În legătură cu cercetarea păstoritului și a arhitecturii populare, ca și cu problemele de metodologie, revista militează consecvent pentru dezvoltarea legăturilor științifice cu specialiștii din țările Europei centrale și sud-estice, fie că este vorba de popoare slave sau neslave, cu scopul de a se ajunge în comun la elucidarea problemelor pe care le ridică istoria culturii populare în fiecare din aceste țări, în lumina științei marxist-leniniste.

Din prima grupă de articole, atragem luarea aminte îndeosebi asupra următoarelor: « Problemele metodologice actuale ale științei etnografice » de *Božena Filová* (SN, VIII, 2, p. 177—188), « Punctele de contact între filologie și folclor în domeniul terminologiei » de *A. Habovštiach* (IX, 1, p. 138—142), « Metode de cercetare utilizate pentru explorarea folclorului muzical în Slovacia » de *A. Elscheková* (IX, 2, p. 309—314), « Etnomuzicologia și electroacustica » de *O. Elschek* (IX, 2, p. 295—309), ca și asupra celui care înfățișează « Activitatea secției pentru propagarea științifică a ateismului de pe lângă Institutul etnografic al Academiei Slovace de Științe » de *Ľ. Horváthová* (VIII, 1, p. 162—163).

Pe plan metodologic, direcția Institutului, B. Filová, subliniază atașamentul ferm al etnografilor și folcloriștilor slovaci pentru orientarea marxist-leninistă, pentru adoptarea unei perspective istorice consecvente, întemeiate pe materialismul istoric, ca și pentru cercetarea multilaterală a fenomenelor de cultură și artă populară. Printre căile care asigură aplicarea în practică a acestor deziderate teoretice și metodologice se acordă o atenție principală metodei colective de lucru, care s-a generalizat în practica cercetărilor etnografice slovace atât în ceea ce privește munca de investigație pe teren cât și de analizare critică a rezultatelor. Totodată, această metodă de lucru formează singura cale care face posibilă îmbrățișarea cu succes a numeroaselor aspecte pe care viața, creația culturală și artistică populară le relevă din belșug, la fiecare pas, nu numai în sinul vechilor forme de manifestare, cât și deopotrivă în cazul noilor manifestări social-culturale dezvoltate în cuprinsul modului de viață socialist.

În articolul dialectologului A. Habovštiach se scot în relief importante puncte de contact între filologie și folclor, o seamă de procedee tehnice și de țeluri științifice comune ale dialectologiei și folclorului literar. Autorul observă că prin coordonarea cercetărilor din aceste sectoare științifice este cu puțință să se dubleze cantitativ și calitativ materialele de teren pentru cunoașterea terminologiei populare. O bună organizare a muncii în colectiv, stabilirea de comun acord a unor reguli minimale pentru transcrierea fonetică a expresiilor locale, au avut ca rezultat nu numai materiale folclorice mai bogate și mai fidel redată, dar și materiale lexicale și fonetice mai valoroase. Adevărul este valabil și invers. Conjugarea cercetărilor și confruntarea rezultatelor dobândite pe de o parte în cercetările de teren etnografice și folclorice, iar pe de altă parte în investigațiile lingvistice de teren oferă o bază serioasă studiilor referitoare la terminologie, prin aceea că leagă nemijlocit explicația cuvintelor de conținutul tematic sintetizat în aceste cuvinte și de obiectele înseși, lucrurile, ființele, acțiunile sau sensurile materiale avute în vedere în viața și accepția poporului care le utilizează și le dă rost practic social.

Fără îndoială că și cealaltă experiență pe care a dobândit-o Institutul de la Bratislava în munca pentru propagarea științifică a ateismului, așa cum rezultă din articolul mai sus citat, ar merita să fie pe larg împărtășită folcloriștilor români, în vederea atingerii unuia din țelurile revoluției noastre culturale.

Fără îndoială că cele mai interesante materiale ce privesc istoria etnografiei și folcloristicii le formează biografiile unor etnografi marcanti, ca acelea referitoare la polonezul Kazimierz Moszynski 1877—1959 (VII, 4, p. 513—516), Vilém Pražák septuagenar (VII, 3, p. 337—341), Jozef Vydra 1884—1959 (VIII, 1, p. 153—159), Pavol I. Safárik a 100-a aniversare de la moartea sa (IX, 2, p. 161—167), etc., precum și bibliografiile publicate periodic referitoare la mișcarea etnografică și folcloristică slovacă (de ex., aceea din SN, XI, 1, p. 147—160).

Este îndeosebi cunoscută discuția aprinsă în problema etnografiei și folclorului țiganilor din România, în cursul căreia s-au criticat vechile vederi reacționare, rasiste, ce și făcuseră lor într-o serie de studii. Lectura articolelor publicate de E. Horváthová — « Problema țiganilor după 1945. Câteva aspecte istorice și etnografice » (VIII, 2, p. 240—254) și « Țigani înaintea imigrației » (IX, 1, p. 3—24) ne poate fi, după părerea noastră, de un real sprijin în munca de reconsiderare critică a unora din lucrările românești cu privire la această grupă de populație, spre a se pune în circulație unele materiale faptice, în fond valoroase pentru istoria culturii populare.

De asemenea, cercetătorii români ai istoriei medicinei și ai etnografiei medicale (etnoiatria) găsesc informații utile în articolul « Priviri asupra originii colportajului medica-